

Як Кенгурятко стало самотійним

Вік: 2-5 років.

Спрямованість: Страх розлуки з мамою. Переживання, тривога, пов'язані з самотністю.

Ключова фраза: «Не йди. Я боюся один».

Жила-була велика мама-Кенгуру. І одного разу вона стала найщасливішою Кенгуру на світі, тому що у неї народився маленьке Кенгурятко. Спочатку Кенгурятко було дуже слабеньким, і мама носила його в своїй сумочці на животі. Там, в цій маминої сумочці, Кенгурятку було дуже затишно і зовсім не страшно. Коли Кенгурятко хотіло пити, мама поїла його смачним молоком, а коли хотіло поїсти, мама-Кенгуру годувала його кашкою з ложечки. Потім Кенгурятко засипало, і мама могла в цей час прибрати в будинку або приготувати їжу.

Але іноді маленьке Кенгурятко прокидалося і не бачило поруч мами. Тоді воно починало дуже голосно плакати і кричати до тих пір, поки мама не приходила до нього і не клала його знову в свою сумочку.

Одного разу, коли Кенгурятко знову заплакало, мама спробувала покласти його в свою сумочку, але в сумочці виявилось дуже тісно і ніжки Кенгурятка не вмещалися. Кенгурятко злякалося і заплакало ще сильніше: воно дуже боялося, що тепер мама піде і залишить його одного. Тоді Кенгурятко щосили стиснулося, підібгало коліна і пролізло в сумочку.

Увечері вони з мамою пішли в гості. В гостях були ще Діти, вони грали і веселилися, звали Кенгурятка до себе, але воно боялося йти від мами і тому, хоча йому дуже хотілося піти пограти з усіма, воно все-таки просиділо весь час в маминій сумочці. Весь вечір до них з мамою підходили дорослі дядьки й тітки і питали, чому таке велике Кенгурятко боїться залишити маму і піти грати з іншими хлопцями. Тоді Кенгурятко зовсім злякалося і сховалося в сумочку так, що навіть голови не було видно.

День за днем в маминій сумочці ставало все тісніше і незручно. Кенгурятку дуже хотілося побігати по зеленій галявині біля будинку, побудувати пасочки з піску, пограти з сусідськими хлопчиками і дівчатами, але так страшно було йти від мами. Тому велика мама-Кенгуру не могла залишити Кенгурятка і сиділа з ним весь час.

Одного ранку мама-Кенгуру пішла в магазин. Кенгурятко прокинулося, побачило, що воно одне, і заплакало. Так воно плакало і плакало, а мама все не приходила.

Раптом у вікно Кенгурятко побачило сусідських хлопчиків, які грали в квача. Вони бігали, доганяли один одного і сміялися. Їм було дуже весело. Кенгурятко перестало плакати і вирішило, що воно теж зможе само, без мами вмитися, одягтися і піти до хлопців. Так він і зробив. Діти з радістю прийняли його до себе в гру, і воно бігало і стрибало разом з усіма. А незабаром прийшла мама і похвалила його, що воно таке сміливе і самостійне.

Тепер мама може щоранку ходити на роботу і в магазин - адже Кенгурятко вже зовсім не боїться залишатися одне, без мами. Воно знає, що днем мама повинна бути на роботі, а ввечері вона обов'язково прийде додому, до свого улюбленого Кенгурятка.

Питання для обговорення

- Чого боялося Кенгурятко?
- Ти боявся того ж?
- Чому тепер Кенгурятко не боїться залишатися одне, без мами?

Казка про соняшникове насіння

Вік: 3-5 років.

Спрямованість: Тривога і неспокій, пов'язані з відривом від матері і входженням в дитячий колектив (дитячий садок). Страх самотності, загальна боязкість.

Ключова фраза: «Не йди. Я боюсь!»

На городі, на високому соняшнику жила велика родина насіння. Вони жили дружно і весело.

Одного разу - справа була в кінці літа - їх розбудили дивні звуки. Це був голос Вітру. Він шелестів все голосніше і голосніше. «Пора! Пора !! Пора !!!» - кликав Вітер.

Насінини раптом зрозуміли, що їм дійсно пора покидати кошик рідного соняшника. Вони стали прощатися одне з одним.

Одних забирали пташки, інші відлітали разом з вітром, а найбільш нетерплячі самі вистрибували з кошика. Ті, хто залишився, із захопленням обговорювали майбутню подорож і щось невідоме, що чекало їх. Вони знали, що їх чекає якимось надзвичайним перетворенням.

Тільки одне зернятко сумувало. Йому не хотілося покидати рідний кошик, який все літо гріло сонечко і в якому було так затишно. «Куди ви поспішаєте? Ви ніколи раніше не покидали будинку і не знаєте, що там, зовні! Я нікуди не збираюся йти! Я залишуся тут!» - Говорило воно.

Брати і сестри сміялися над насіннячком, говорили: «Ти боягуз! Як можна відмовитися від такої подорож?» І з кожним днем в кошику їх залишалося все менше і менше.

І ось, нарешті, прийшов день, коли насінина залишилося в кошику одно-однісінька. Ніхто над нею більше не сміявся, ніхто не називав боягузом, але і ніхто не кликав її більше з собою. Насінині раптом стало так самотньо! Ах! Ну чому воно не покинуло кошик зі своїми братами і сестрами! «Може я і правда боягуз?» - Думало насіннячко.

Пішов дощ. А тут ще й похолодало, і вітер став злим і вже не шепотів, а свистів: «Поспіш-ш-ш-ш-ш-а-а-а-а-а-й!». Соняшник гнувся до землі під поривами вітру. Насінині стало страшно залишатися в кошику, який, здавалося, ось-ось відірветься від стебла і покотиться невідомо куди.

«Що буде зі мною? Куди віднесе мене Вітер? Невже я більше ніколи не побачу своїх братів і сестер? - Запитувало воно себе, - я хочу бути разом з ними. Я не хочу залишатися тут одне. Невже я не зможу подолати свій страх? ».

І тут насіннячко вирішило: «Будь, що буде!» - І, зібравшись з силами, стрибнуло вниз.

Вітер підхопив його, щоб воно не забилося, і дбайливо опустив на м'яку землю. Земля була теплою, десь нагорі Вітер уже завивав, але звідси його шум здавався колисковою піснею. Тут було безпечно. Тут було так само комфортно, як колись в кошику-соняшнику, і насіннячко, стомлене і змучене, непомітно для себе заснуло.

Прокинулося насіннячко ранньою весною. Прокинулося і не впізнало самого себе. Тепер це було вже не насіннячко, а ніжний зелений паросток, який тягнувся до ласкавого сонця. А навколо було безліч таких же паростків, в які перетворились його брати і сестри-насінини.

Вони всі були раді зустрічі, а особливо вони раділи нашому насіннячку. І тепер уже ніхто не називав його боягузом. Всі говорили йому: «Ти молодець! Ти виявився таким сміливим! Адже ти зостався один, і не було кому тебе підтримати ». Всі пишалися ним.

І насіннячко було дуже щасливе.

Питання для обговорення

- Чого боялося насіннячко?
- Що вирішило зробити насіннячко?
- Чи правильно воно зробило чи ні?
- Щоб сталося, якби насіннячко продовжувало боятися?

Помідор Сашка

Вік: 5-9 років.

Спрямованість: Труднощі в спілкуванні з однолітками, під час вступу до нового колективу. Страх і депресивні почуття, пов'язані з дитячим садком і школою.

Ключова фраза: «Мені тут сумно і самотньо!»

На великій широкій вулиці, по якій з гуркотом і шумом їздили машини, трамваї і автобуси, стояв величезний магазин дитячих іграшок. Він весь світився яскравим блиском, тому що в його дзеркальних вікнах відбивалися промені веселого сонця. На третьому поверсі знаходився найбільший відділ, де продавалися м'які іграшки. У цьому відділі жив великий м'який червоний помідор. Звали його Сашка. Він дуже любив сміятися, і пустувати, як і всі діти. Цей відділ був найвеселішим і найгаласливішим, тому що всі іграшки, які там продавалися, були кращими друзями один одному. Вони вже довго жили в одному відділі і ніколи не сварилися. У Сашка була найулюбленіша продавщиця Іра. Вона теж дуже любила Сашка і дбала про нього як найніжніша мама.

Але одного ранку все закінчилося. У магазин прийшла жінка і купила Сашка. Вона забрала його і принесла додому. Бідний Сашка виявився один, без старих друзів в страшній порожній кімнаті. Йому було самотньо і сумно. У цій квартирі були ще іграшки, але Сашка нікого не знав і боявся їх. Його посадили на порожню полицю. Сашка сидів там один і весь час дивився у вікно. Це було єдине заняття, яке він зміг собі знайти. Вулицею постійно їздили машини, снували туди-сюди люди. Мрячив дрібний дощик. І на душі у Сашка було так гидко. Він згадував великий магазин і йому ставало нестерпно сумно від того, що він опинився тут один.

Від таких думок, божевільного страху і самотності Сашка захворів. У нього піднялася температура і він думав, що вже ніколи не вилікується. Та йому й не хотілося. А для чого? Навіщо? Друзів у нього тут немає, та й улюблена продавщиця Іра, напевно, вже й не згадує про нього. А він по ній нудьгував більше, ніж будь за ким.

Ввечері Сашка заснув і побачив дивний сон. Йому приснилася Іра, вона була одягнена у яскраву жовту сукню і схожа на ті сонячні промінчики, які пробивалися через вікна і заповнювали великий відділ в їхньому

улюбленому магазині. Іра ніжно посміхнулася, міцно обняла Сашка, погладила по голові і спитала, чому він такий сумний. А Сашка важко зітхнув і почав розповідати: «Мені так погано, мені нудно, я не маю друзів, мені ні з ким погратися». «Не плач, - сказала Іра, - ніхто не підходить до тебе, бо ти завжди сердитий, і не посміхаєшся. Якщо ти будеш привітним і не будеш боятися, у тебе буде дуже багато друзів. Треба тільки дуже сильно цього захотіти, постаратися і у тебе все вийде!». « Правда? »- здивувався Сашка «Звичайно, - відповіла Іра. - Я тобі обіцяю!» - сказала вона і зникла в білій чарівній хмарі.

Раптом Сашка прокинувся. Його сон здавався йому таким реальним. Уже настав ранок і сонечко ласкаво світило у вікно. «У мене будуть тут друзі, - сказав сам собі Сашка. - Я впевнений в цьому, я це точно знаю!».

Як тільки він це сказав, в кімнату увійшла жінка і розбудила хлопчика. «З днем народження, синку, - сказала вона і подарувала йому разом з усіма іграшками Сашку. Сашка посміхався у весь рот і прямо-таки світився від радості і щастя. Хлопчик теж зрадів і заусміхався. А днем було завзяте і веселе дитяче свято: було шумно, метушливо і всі кімнати наповнилися веселим дитячим сміхом. Сашка відчував себе найщасливішим на Землі, тому що мав у собі сили радіти, жартувати, бігати і грати з іншими ляльками, які в цей вечір стали його друзями; веселитися з дітьми, які в цей вечір прийшли на радісне дитяче свято - День народження.

Питання для обговорення:

- Як почував себе Сашка в новому будинку?
- Через що він сумував?
- Яку пораду дала Сашці Іра?
- Як ще можна було б допомогти Сашці?